

na doslech

PÁR MÍST ANETY LANGEROVÉ

Zpěvačka Aneta Langerová si projekt Pár míst vysnila. Svým způsobem shrnuje její dosavadní kariéru: připomíná známé a oblíbené písně v hudebně průzračné podobě – se smyčcovým triem. Je to projekt hodně osobní. S Anetou vystupují vynikající mladí muzikanti, všichni dohromady tvoří organismus s jedním srdcem a společným dechem. Každý koncert turné s názvem Pár míst je velkým zážitkem.

Supraphon vydává komplet DVD+CD se záznamem pražského koncertu tohoto turné, který se uskutečnil v Biu Oko na Letné. Ti, kteří tam byli, si ho jistě rádi připomenou, ostatní pak budou okamžitě vtaženi do jedinečné atmosféry vystoupení „nové Anety“ a jejich muzikantských přátel.

Foto © Martina Kaderková

Foto © archiv Best I.A.

OLYMPIC 50

Oslavy půlstoletí skupiny Olympic přinesou mnoho dárků pro fanoušky: jubilejní koncertní turné; výpravný 5CD-box Supraphonu; celou diskografii v online servisu SUPRAPHONline a také novou píseň, kterou složil Petr Janda se Zdeňkem Rytířem.

Skupina Olympic ke svému 50. výročí přichystala turné s Českým národním symfonickým orchestrem. Série sedmi koncertů s názvem Modrá pyramida tour Olympic 50 let začne 8. listopadu v Brně a skončí 1. prosince v pražské O2 aréně. Ještě předtím v polovině června vychází u Supraphonu box pěti CD s téměř 120 skladbami, hity i raritními nahrávkami a také novou písničkou Petra Jandy a Zdeňka Rytíře, která se příhodně jmenuje My už jiný nebudem. „Každá deska, každý projekt má svou filozofii a padesátka je ve znamení písničky, jejíž název je zásadním sloganem naší padesátky. Už od nás nic jiného nečekejte,“ dodává Petr Janda.

Poslední album Sopka natočil Olympic v roce 2007. Novou nahrávku chystá na příští rok. Od roku 1987 hraje Olympic ve stejné sestavě Petr Janda (kytara, zpěv), Jiří Valenta (klávesy), Milan Broum (baskytara) a Milan Peroutka (bicí). První singl realizoval Olympic v únoru 1964 pro vydavatelství Supraphon. V roce 1968 pod názvem Želva vyšlo první album. V archivu Supraphonu je celkem 373 písní,

SU 6084-2

PÁR MÍST... KONCERTNÍ TURNÉ POKRAČUJE:

19. 6. Kunětická hora, Letní scéna VČD na vyhlídce hradu
10. 8. Praha, Letní scéna Vyšehrad
11. 8. Popovice u Uh. Hradiště, Amfík Bukovina
12. 8. Zámek Valtice
18. 8. Královské Poříčí, Statek Bernard
21. 9. Jablonné v Podještědí, zámek Lemberk
26. 9. Tábor, Divadlo Oskara Nedbala Tábor

www.langerovaaneta.cz

SU 7123-9

Foto © Martina Kadeřková

Podle reakcí přijali fanoušci vaši novou hudební polohu dobře...

Určitě. Navíc se zjeví fanoušci úplně noví, což je pozitivní. Už dlouho jsme hledali novou podobu koncertů, třeba kde by diváci mohli sedět, zkrátka aby to celé bylo klidnější. Po několika letech jsme tuhle myšlenku konečně zrealizovali a chodí na nás posluchači všech generací. Je to milé.

Někteří původní fanoušci vám neubyli?

Myslím, že ne. Samozřejmě jsou takoví, kteří chtějí na koncertech dovádět a skákat, slyšet plnou, hlasitou kapelu a tohle všechno si užívat ve stoje – a to se teď na našich koncertech neděje. Tito lidé zase vidí jinou polohu mých písní, takže jim to snad nevádí.

Jak jste k sobě se členy smyčcového tria přišli?

Jsou to velmi milí a dobří muzikanti. Asi hlavní z nich je Jakub Zítka, který se mnou hraje jako klavírista už tři roky. Díky našemu projektu jsem zjistila, co v něm všechno dřímá – právě on zaranžoval většinu písní. Další členové tria jsou Dorka Barová, úžasná violoncellistka a zpěvačka, která má svoje projekty typu Tara Fuki a dalších, Vladan Malinjak, což je violista ze Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK a Veronika Vališová, houslistka ze Symfonického orchestru Českého rozhlasu.

Aranžé necháváte zcela na Jakubovi?

Ty písničky znám nejlépe, protože s nimi žiju už několik let, takže jsem měla docela jasnou představu o tom, jak by v našem novém projektu měly znít. Proto jsem Kubu, řekněme, trochu naváděla. Jednu nebo dvě písně jsem si zaranžovala sama, tady mi zase Jakub pomáhal po technické stránce. Vzájemně jsme se tedy doplňovali, on pak vymýšlel všechny ty kreativní party, které trio hraje. Odvedl velký kus práce a snažil se naplnit moji představu, což se mu povedlo skvěle. Líbí se mi to: na písničky, které jsem měla zaběhlé, přinesl zase jiný, zajímavý pohled.

Libujete si, že se v tomto projektu cítíte svobodnější než v předcházející etapě činnosti; v čem ona svoboda spočívá?

Sedím na pódiu a používám jenom svoji kytaru a zpěv. Za mnou znějí nádherné, jemné harmonie. Všechny nuance jsou slyšet i vidět. Je to celé hodně konkrétní, jako kdybych komunikovala s každým člověkem z publika zvlášť, je to emotivní a intenzivní, sou-

časně nádherné, současně potřebuji odvahu k tomu, abych ty silné pocity zvládla. A ve chvíli, kdy se tak stane, nastupuje ona svoboda...

Pro zpěvačku je takové vystupování asi náročnější než s elektrickou kapelou...

V kapele se některé chyby schovají, tady je čistota celého projektu zvládnutá. Známe pár míst, z nich tají se mi dech... To je pro mě hodně silná, emotivní píseň. Na ní jsme naše turné založili: vybrali jsme si pár, a opravdu jenom pár skutečně nádherných míst po celé republice, čímž se každý koncert stává jedinečným.

Turné pár míst je zajímavé i výběrem krásných míst a prostorů ke koncertům.

Jistě, celý projekt „vychází“ z písně Vzpomínka, kde se hned na začátku zpívá: Známe pár míst, z nich tají se mi dech... To je pro mě hodně silná, emotivní píseň. Na ní jsme naše turné založili: vybrali jsme si pár, a opravdu jenom pár skutečně nádherných míst po celé republice, čímž se každý koncert stává jedinečným.

Záznam na DVD+CD pochází z koncertu v pražském Biu Oko, to není zrovna prostor pro koncerty!

Není a mimo jiné i proto jsme si tento biograf vybrali. Nedaleko od něho bydlím, do Oka chodím do kina, bývá tam hezká atmosféra. To místo mám ráda. Když jsem přemýš-

lela, kde uspořádat pražský koncert, napadala mě samozřejmě různá krásná místa, kde se koncertuje. Ale člověk se rád vrací tam, kde je mu dobře. Tak jsem se vrátila do Oka.

Pár míst není vašim prvním živým albem; asi máte k takovým deskám dobrý vztah.

Mám, dokonce přemýšlím o tom, že svoji další desku natočím „co nejvíc živě“. Tedy – ne před publikem, ale najednou s celou kapelou. Když je kapela propojená, tedy nenahrává se jeden nástroj po druhém zvlášť, vyvstane úžasná energie okamžiku a na nahrávce je to znát. Takhle bych tedy ráda nahrála své další album.

Nedávno jste čistila s kamarády Sázavu; kde jste se vzala právě na Sázavě? Jste vodačka?

K Sázavě mám blízký vztah, trávil jsem u ní část svého dětství, a obecně vodu jako takovou mám moc ráda. Vodačka nejsem, na vodě jsem byla díky tomuto projektu snad poprvé v životě. Ale chytlo mě to. Učím se jezdit na lodích a musím říct, že k vodáctví získávám čím dál lepší vztah. Navíc celý projekt čištění Sázavy je úžasný: každý rok se sejde několik set dobrovolníků, kteří dělají užitečnou věc. Přitom atmosféra je u toho nádherná.

Je v Sázavě hodně odpadků?

Je, jinak bychom ji nemuseli čistit, jenom bychom se projížděli po řece a kochali se krásným prostředím. Situace je možná každým rokem o trochu lepší, nicméně divoké skládky tu existují a každoročně vznikají nové. V přírodě se nic neutají, odhozený, přikrytý nebo zakopaný odpad se vždycky ukáže. Přitom si myslím, že otevřít popelnici a vysypat odpadky do ní, by pro lidi bylo mnohem jednodušší. Nechápu to.

A k vaší další užitečné činnosti: změnil se za dobu, po kterou jste patronkou projektu Světluška, přístup vidících lidí k nevidícím?

Věřím, že ano. Mám za to, že lidé jsou si v tomhle blíží, že se dělí o své pocity a svoje vnímání. Mnozí vidící už se neostýchají nevidícím pomoci a současně chápou, že nevidící mohou zase v lecčems pomoci jim. S radostí sleduji propojování těchto světů; myslím si, že jejich spřátelení si je velmi užitečné.

které představují 1276 minut nahrané hudby. Za uplynulá léta Olympic na značce Supraphon prodal 4 350 000 zvukových nosičů a získal řadu Zlatých a Platinových desek. Od roku 1994 skupina začala vydávat své nahrávky ve společnosti BEST I.A. Od letošního května mohou příznivci Olympicu nalézt pohromadě 53 alb (vydaných Supraphonem i Best I.A.) v digitální podobě na adrese online servisu SUPRAPHONline.cz.

5CD-box OLYMPIC 50 s podtitulem Hity/ Singly/ Rarity vychází 15. června 2012. Na prostoru téměř 120 skladeb jde o velmi ucelenou hudební představu o pestré minulosti i zajímavé současnosti Petra Jandy a jeho kolegů v období let 1962 až 2012. Slavné hity doplňují cenné bonusy a neznámé či raritní a dosud neslyšené nahrávky. Společně s dokumentačním textem a fotografiemi v obsáhlém bookletu tak vznikl atraktivní komplet o padesátiletí slavné kapely.

BUTY OVOCE DOZRÁLO K DUPERELE

SU 6084-2

Foto © Boris Rejman

Kapela Buty přichází s novým albem. Tradičně originálním, pestrým, veselým i vážným, zachycujícím spoustu nádherně zpracovaných témat. Duperele je zkrátka deskou, kterou si zamilujete. Je vidět, že Buty nestojí na místě. S novým albem si dala kapela na čas, ale čekání se vyplatilo (mimoходом – potvrzuje to i zájem na serveru supraphonline.cz). Duperele je bezesporu jednou z vydavatelských událostí přelomu jara a léta tohoto roku.

S kapelou mluvíme o práci na albu a tak trochu i o životě. S klukama z But se přitom mluví báječně, nálada je výborná...

Řekli jste, že nemá cenu zkoumat, proč jste s novou deskou čekali šest let; nicméně – kdyby to někdo zkoumat chtěl, co byste mu řekli?

Kdyby to někdo zkoumat chtěl, měl by se nezávisle podívat, co se těch šest let dělo ve světě, u něj doma, u nás doma, v oboru, ve kterém pracuje, jak se mu daří naplňovat předsevzetí, která si před šesti lety dal, co ho brzdí a kde co musel ustříhnout. Pak by došel k tomu, že hudební skupina žije a tvoří podobně, tvoří, cestuje, koncertuje... To se nezměnilo. Jenom jsme nebyli ve studiu, protože doteď nedozrálo ovoce. Dozrálo až před rokem, od té doby točíme, mixujeme, masterujeme. A teď je deska venku. Doufáme, že nebude tak tajná, jako ta naše minulá, Votom. Ta se nesetkala prakticky s žádnou odezvou. Sami sebe jsme se

ptali, proč tomu tak bylo a na druhou straně jsme si taky potřebovali trochu vyvětrat hlavu, abychom k hudbě měli stále stejně kladný a nezatížený vztah. To je stejné, jako v každém jiném uměleckém odvětví. Prostě normální život.

Cím je nová deska jiná?

Je to svědectví určité doby. Je méně depresivní a zvrácená, teče v ní trochu čerstvější voda. Není zkrátka tolik zatížená demony a podobnými stvořeními.

A střídáte na ní legraci, smutek, vzpomínky na dětství...

Pravda, vzpomínky na dětství se na ní objevují, ale jenom jako falešná stopa. Navíc jenom v první písni. To si musí každý posluchač probrat sám v sobě.

Kuřátko od maminky, tedy třináctá písnička alba, není vzpomínka na dětství?

Pravda, je to trochu putování v čase prostřednictvím žaludků a chuťových buněk, ale tahle písnička nevznikla z nostalgie nebo z lásky. I když tak nakonec vypadá.

A jak tedy vznikla?

Radek Pastrňák: Z nějaké oslavy jsem do hospody přinesl kamarádům zbytky kuřátka, které dělala maminka. Text písne se pak v podstatě skládá z reakcí degustátorů toho kuřátka u výčepu. K tomu jsem pak už jenom přidělal takovou, řekl bych, pseudo... nevím jakou hudbu (smích).

Poslali jste písničku Paul McCartneymu? Nebo celou desku?

Neposlali a ani to neplánujeme. On už tu basu v Opavě stejně prodal,

a my ji už nedohledáme. Tak co? Mimoходом – i tahle písnička má několik inspirací. A Paul McCartney není tou nejdůležitější...

Duperele znamená v ostravštině malíčkosti; některé písničky na albu jsou ale, podle mého názoru, velké a vážné, tedy žádné malíčkosti...

Radek Pastrňák: Kandidátů na název desky bylo několik. Když ale jel Richard na schůzku s ředitelkou Supraphonu Ivou Milerovou, zapamatoval si jenom Duperele. Ivě se ten název líbil, a už to tak zůstalo. Mě pak sice ještě napadl název Zlaté pomfritky, ale už bylo pozdě.

Deska obsahuje i dvě takzvané No Smoking verze písniček, které už na

albu jednou jsou; co to je No Smoking verze?

Pro Smoking verze jsme do studia koupili velký vaporizér, jehož prostřednictvím se pak písničky míchaly. Ovšem písničky, které dělal Richard, se upravovaly bez vaporizéru. (Pozn. red.: vaporizér je zařízení na sublimaci)

Z poslechu desky mám pocit, že byla nahrávána v pohodě; je to tak nebo jde zase o falešnou stopu?

Tentokrát to tak bylo. Natáčení bylo kratší než u alba Votom, pěkně to odsýpalo. Na desce se podepsala i spousta hostů, byli jsme taková velká rodina. A navíc je na nahrávce poznat, že Radkovi se ve studiu líbí. Což je alfa i omega atmosféry desky. Pokud to je z alba cítit, je to dobrý.

BUTY VYRÁŽÍ S DUPERELE NA FESTIVALY...

Od začátku června vyrazili na festivalové turné, k jehož vrcholům bude patřit vystoupení na Colours of Ostrava a nebo i několik koncertů v rámci populárního festivalu České a moravské hrady. V červenci Buty zahrají písničky z alba Duperele i před slovenským publikem na festivalech v Bánské Štiavnici a v Jaslovských Bohunicích.

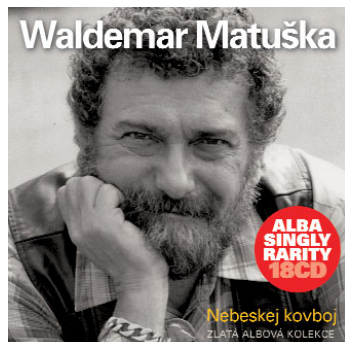
Aktuální přehled festivalových vystoupení skupiny Buty:

16. 06. Tišnov u Brna – festival Hudbou pro Unicef	27. 07. Bánská Štiavnica – festival Sitnoblues
16. 06. Zlín – Zlínbírfešt	28. 07. Jaslovské Bohunice – Fest Dobré Bohunice
23. 06. Vrbno pod Pradědem (15:30) – Vrbenské slavnosti	03. 08. Benešov – Sázava fest
23. 06. Opava (20:00) – Městské sady	04. 08. Velká Bystřice u Olomouce (18:15) – Hanácké Woodstock
30. 06. Plzeň – Balónová show	04. 08. Karviná (22:30) – festival Dokořán
05. 07. Chotěmice u Soběslavi – Vesnický klub	10. 08. Frýdek-Místek – Hvězdy nad řekou
07. 07. Vranová Lhota – Setkání Lhot	11. 08. Hluk u Uherského Hradiště (20:00) – festival
13. 07. hrad Točník – festival České a moravské hrady	11. 08. Veveří (23:00) – festival České a moravské hrady
15. 07. Colours of Ostrava	18. 08. Hradec nad Moravicí – festival České a moravské hrady
21. 07. Mohelnice (15:30) – festival Fingers Up	25. 08. Hoštice u Volyně – Stodola Michala Tučného
21. 07. Lipnice nad Sázavou (21:00) – Haškova Lipnice fest	

WALDEMAR MATUŠKA 80

SUPRAPHON VYDÁVÁ ZLATOU ALBOVOU KOLEKCI 18 CD!

„Nebeský kovboj“ Waldemar Matuška by se dožil 2. července 80 let

SU 6077-2

Stal se legendou, pro své posluchače milovaným Waldou a pro českou populární hudbu nezapomenutelným zpěvákem. Do nahrávacího studia vstoupil poprvé v roce 1960 a v rámci své první nahrávací frekvence nazpíval tři písničky Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra: Marnivá sestřenice, Píseň o koni a Pondělní blues. Hudebních nahrávek s Waldemarem Matuškou má vydavatelství Supraphon ve svém archivu 576! Vydal 67 singlů a 14 alb (LP, CD včetně

ně největších hitů). V roce 2007 vyšlo ve spolupráci s Českou televizí i bilanční DVD. Zvukových nahrávek s hlasem Waldemara Matušky natočených pro Supraphon se prodalo přes jeden milión nosičů. Nejprodávanějším singlem se stala písnička Zdeňka Marata a Zdeňka Borovce „Hříšník a fláma“ s počtem sto tisíc kusů. K jeho nejúspěšnějším albům patří LP z roku 1972 Waldemar (prodáno 150 000 LP), My Czech Favorites (prodáno 132 000 LP) a Suvenýr (100 908 LP). Úspěšná statistika čísel prodeje alb Waldemara Matušky není jediným důkazem jeho výjimečného talentu a výjimečnosti. Byl osobitým zpěvákem obdařený i hereckým talentem, který využil v mnoha českých filmech.

Komplet 18 CD „Nebeský kovboj“ přináší velkou část Waldemara hudebního archivu, včetně nahrávek, které vznikly po jeho emigraci do Ameriky. Poprvé se na CD dostávají i jeho dvě alba, která vyšla zatím jenom jako LP desky (Waldemar, Co děláš, dělej rád) a také televizní, rozhlasové anebo singlové nahrávky, které ukrýval archiv.

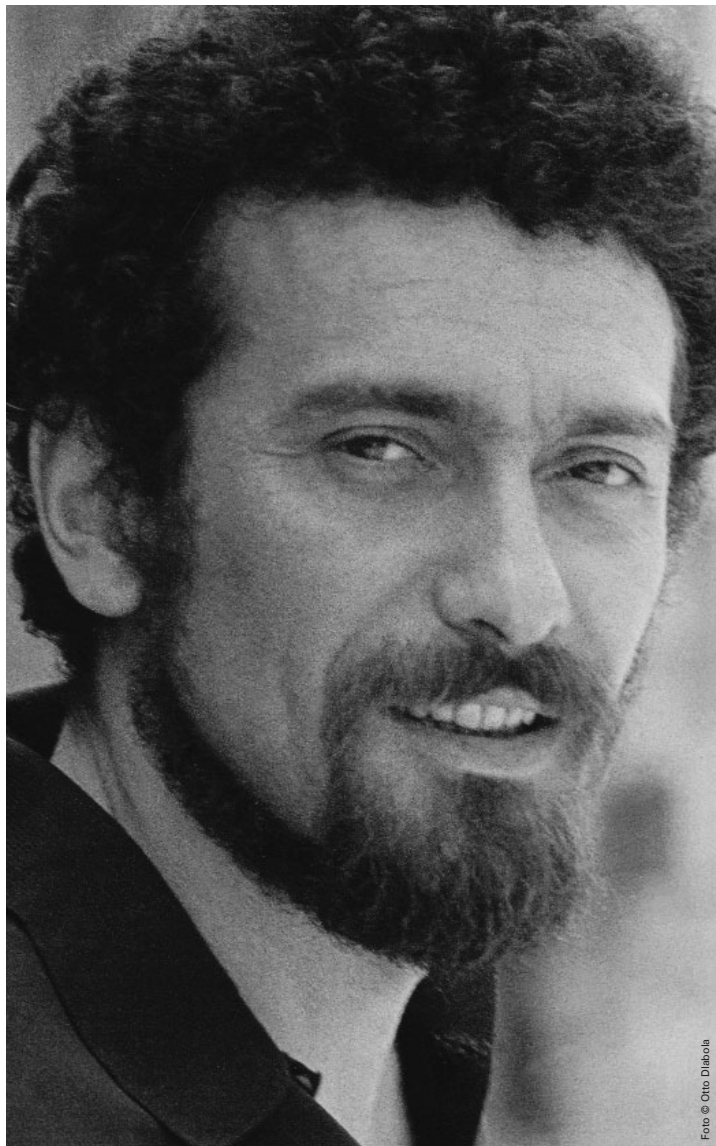

Foto © Otto Dlabala

Foto © Martin Kubica

IVAN HLAS NAD NOVÝMI ČASY NENAŘÍKÁM!

Supraphon přivádí na svět další skvělou audioknihu. Zážitky ze svého dětství a let dospíváním líčí muzikant Ivan Hlas v knize Za barevným sklem, o její načtení na CD se podělil s Ondřejem Vetchým. Je to vzrušující i dojemné povídání, navíc cenný dokument, který přibližuje specifická místa Prahy – Hanspaulku, Vokovice, Dejvice a Šárku a tamní dění v 60. letech minulého století. Když nám pak toto vyprávění přináší samotný autor s prvotřídním hercem, co můžeme chtít víc?

SU 6162-2

jednoho televizního pořadu. Při natáčení jsme se vyskytovali v různých neobvyklých, často i nebezpečných situacích – a to nás semklo. I když se s Ondřejem nevidáme denně, jsme kamarádi.

Sešli jste se u načítání audioknihy?

U čtení jsme se sešli krátce, u něčeho je asi lepší soukromí. Dohodli jsme se ale na klasicky delším setkání, dřív z takových setkání nebyvaly naše manželky nadšené. To my zas jo (smích).

Sledujete, jak se Hanspaulka, Dejvice a Šárka mění od dob vašeho dětství a mládí?

Nejsem z těch, kteří naříkají nad novými časy. Všechno se přece mění, s tím nic nenaděláme. Třeba tam, co už strašnou dobu stojí sídliště Červený vrch, jsme kdysi s tátou stopovali zajíce. I jiný zvířata. Byla tam velká pláň. Jako na Aljašce. Nebrečím nad tím. I když – tam, co už strašnou dobu stojí sídliště Červený vrch ... Rozumíte? A Šárce, doufám, nikdo už nějak neublíží. Teda pevně doufám. Myslím, že se v těch místech změnili hlavně lidi, mám dojem, že jsme žili nějak semknutěji a víc jeden pro druhého. Ale myslím, že to není jenom problém Dejvic a okolí... No, to jsou teda rozumy, tomu jsem se chtěl vždycky vyhnout.

Jak, jako muzikant, prožíváte svoji audioknihu? Přeci jenom častěji vydáváte trochu jiné desky...

Celý projekt vymyslela a ujala se ho producentka Naďa Dvorská. Jsem jí velice vděčen, mě by to samotného nenapadlo. Jako muzikanta mě lidský hlas nesmírně baví a inspiruje, je to nejlepší nástroj. Takže jenom stačí zavřít oči a ponořit se do děje. Nádhera.

Audiokniha je doplněna vaší muzikou; jak použitá hudba souvisí s textem?

Jsou tam čtyři pečlivě vybrané písničky, méně známé, ale přímo s tématem nesouvisející. Celé povídání ovšem dělí a provází akustické kytarové předěly natočené přímo pro potřeby knížky. Hrajeme je tak napůl s Norbim Kováčsem, kytaristou Ivan Hlas Tria a jiných kapel. Myslím, že tento režijní záměr přinesl velice autentickou náladu.

Text čtete vy a Ondřej Vetchý; kde se vzalo vaše přátelství?

Pro čtení knížky z klukovského světa je Ondřej ten nejpopulárnější. Známe se už léta. Seznámili jsme se v ZOO, při natáčení

JIŘINA FIKEJZOVÁ MY ŽENY JSME RŮZNÉ!

DEN ŽEN/ DEN MUŽŮ – tak se jmenuje legendární album textařky Jiřiny Fikejzové z roku 1978. Obsahuje dvanáct písní v podání českých zpěvaček (od Marie Rottrové přes Juditu Čeřovskou, Hanu Hegerovou, Yvettu Simonovou, Evu Pilarovou, Vladku Prachařovou a Helenu Vondráčkovou až po Janu Kratochvílovou) a osobitě glosy Miroslava Horníčka. A taky sleeve note Lubomíra Dorůžky. Legendární album předčasně vyšlo poprvé v reedici na CD.

Kromě toho jsou písně Jiřiny Fikejzové k mání i v online obchodu SUPRAPHONline. „Až je přefikejzováno“, říká k tomu s úsměvem paní Fikejzová, která nedávno oslavila krásné narozeniny....

Tohle asi řekne málokdo; každý má pocit, že by měl být vydáván víc...

Vidíte – to, že jste tehle výraz zaregistroval, potvrzuje, že bych si měla dávat pozor na každé slovo. Takové věty by se asi říkat neměly (smích).

Byla vám někdy ku prospěchu, ať už třeba při psaní textů nebo při vžívání se do duší zpěváků, psychologe, kterou jste vystudovala?

Byla, ale nikdy jsem toho nezneužívala. Snažila jsem se svých schopností využívat pro dobro věci i jednotlivých interpretů. Záleželo mi na tom, abych každého viděla takového, jaký ve skutečnosti je. Každý interpret je jiný, každému sluší něco jiného a s každým se musí jinak zacházet. V tomto smyslu mi psychologie pomáhala.

Můžete být konkrétní – co komu sluší?

Karlu Gottovi k jeho hlasu sluší hezká, kultivovaná čeština, kdežto Waldovi Matuškoví nebo Václavu Neckářovi sluší i čeština hovorová. A úplně jiná kategorie byla třeba Jana Kratochvílová, pro tu bych hovorový text nenapsala; její fantastická dikce a čistý zvuk vyžadují specifický jazyk, ona umí zazpívat i velmi rychle jednu slabiku za druhou.

Živila jste se někdy psychologii nebo sociologií?

Do jisté míry hned po absolutoriu, tehdy jsem nastoupila do učáku ČKD Sokolovo. V té době jsem běhala za Spartu, která pod ČKD spadala. Dělal jsem si iluze, že tam budu moci praktikovat psychoterapii, ale

Jiřina Fikejzová s Marií Rottrovou

bylo to trochu jinak. I tak jsem klukům ale dost pomáhala. V té době tam studovalo tisíc učňů, třetina z nich ze Slovenska, a já jsem pro ně zařídila pěknou knihovnu, do které jsem sháněla dobré knihy. Bylo až dojemné, jak si třeba půjčovali a četli poezii, to byla do jisté míry moje zásluha. Jednou jsem dokonce zorganizovala jejich setkání s Vítězslavem Nezvallem v Divadle Jiřího Wolкера. Dodnes si pamatuji velký granátový prsten na Nezvalově ruce...

Pak jste pracovala v Supraphonu, takže se vlastně vracíte domů...

V Supraphonu jsem pracovala v odboru zahraničních vztahů. Jednou z mých povinností bylo poslouchat zahraniční desky, které nám byly nabízeny různými velkými a kvalitními firmami z ciziny. Byla to velmi příjemná povinnost. Tehdejší ředitelem Supraphonu byl Jaroslav Šeda, ten sestavil komisi, která navrhovala tituly k vydání. Supraphon byl tenkrát velmoc, měl továrnu na lisování desek, současně Divadlo hudby, kde se mohla supraphonská alba báječně propagovat. A taky měl

pronajaté volejbalové hřiště a tenisové kurty na Štvanici, díky nim jsem se se Supraphonem seznámila. Často jsem tu hrávala, měla jsem odsud množství kamarádů a kamarádek, takže když jsem do Supraphonu nastoupila, skoro se všemi zaměstnanci už jsem se znala.

Na jaký svůj tehdejší supraphonský počín jste nejvíce hrdá?

Na dvojdeskový komplet Černá galaxie. Milovala jsem soulovou muziku a detroitská gramofonová firma poslala tehdy do Supraphonu šestatřicet alb! Na nich zpívali třeba Stevie Wonder, Diana Ross, desetiletý Michael Jackson v sestavě Jackson 5, další zpěváci a skvělé kapely. Mou povinností bylo z těch desek navrhnout dvojbalbový výběr. Byla to fantastická práce. Navíc k nám tehdy přijel reprezentant té firmy, černý jak bota, s bílými zuby a manžetami, a ten mi ohromně děkoval – za tu sestavu i za název Černá galaxie. Moc se mu líbil. Pro ně totiž slovo Galaxie v přeneseném slova smyslu znamenalo dobrou společnost. To jsem do té doby nevěděla.

V 70. letech minulého století vám začala vycházet i profilová textařská alba; bylo to tenkrát běžné?

Bylo. Jestli si myslíte, že mi vycházela proto, že jsem pracovala v Supraphonu, nemáte pravdu. Po nástupu do Supraphonu mi trvalo dost dlouho, než jsem se vrátila k textařině; práce mě natolik pohltila, že jsem na nic jiného neměla čas ani sílu. Za Supraphon jsem dokonce jezdila i do zahraničí. A v OSA mi v té době hodně padaly výnosy...

Album Den žen/Den mužů obsahuje písně s vašimi texty a komentáře Miroslava Horníčka. Pan Horníček měl v tomto ohledu zcela volnou ruku nebo jste o tom dopředu mluvili?

Pan Horníček s nabídkou souhlasil, ale jen s tou podmínkou, že nebudu vědět, co tam bude říkat. V tom byl jeho fór. A taky mě tam občas shazuje! Ale jeho komentáře v sobě mají maximální porozumění písním a laskavý humor. A když si dělá legraci ze mě, tak taky vlídně.

Výběr písní na desku jste prováděla vy?

Ano; nahrávky už existovaly, já jsem vybírala. Chtěla jsem, aby deska nabídla zpěvačky různého věku i typu, jaké ostatně my ženy jsme. Zcela různě.

SU 6059-2

VOSKOVCOVY DOPIMLUVY POPRVÉ NA CD

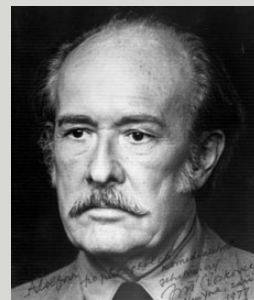
V pátek 15. června 2012 vychází CD, které poprvé zveřejní neznámé zvukové dopisy Jiřího Voskovce a další objevy i neznámé záznamy legendární dvojice V+W. Již v den vydání CD si nahrávky bude možné koupit i v digitální podobě na SUPRAPHONline.cz a zároveň se dostanou do nabídky dalších digitálních servisů, jako jsou například Audioteka.cz, MusicJet a iTunes.

SU 6173-2

Supraphon po úspěšném vydání CD Poslední forbína, se záznamem setkání Jana Wericha s Jiřím Voskovcem ve Vídní roku 1974, opět přichází s neznámými nahrávkami legendární dvojice. Pod názvem Jiřímu Voskovci k narozeninám obsahuje CD soubor zvukových dopisů, posílaných životnímu druhovi Janu Werichovi do Prahy v šedesátých a sedmdesátých letech. Na tzv. dopimluvech, jak je V+W nazývali, jsou písně, vyprávění o snech, nejrůznější nápady, nevšední

návrhy projektů i scénář dialogu, realizovaného v roce 1964 pod názvem Rozhovor přes oceán. Ze zvukových dopisů vysvítá Voskovcovo niterné uvažování, jeho koncepční myšlení, invence, s níž organizoval přes oceán nahrávku společné rozpravy, i role Jana Wericha, roubujícího na nápady přítele své impresy s neuvadající schopností souznění. Zajímavé jsou i jinotaje, jimiž Voskovec obcházel cenzory a kontrolory Werichovy pošty. Na CD je zařazen i doplňující

záznam z vídeňského setkání V+W, kde Jiří Voskovec vzpomíná na rodný dům na Sázkavě a na dědečka Soběslava Pinkase. Nové a zcela neznámé nahrávky pocházejí, tak jako tomu bylo u předchozí Poslední forbíny, z archivu Karla Koliše, sběratele a znalce díla V+W.

NÁVRATY JIŘÍHO BĚLOHLÁVKA

Světznámý dirigent Jiří Bělohlávek byl od července 2006 šéfdirigentem BBC Symphony Orchestra. Od září 2012 se vrací do České filharmonie jako její hudební ředitel a šéfdirigent, tedy na post, který zastával již v letech 1990–1992. V letošní sezoně Jiří Bělohlávek dirigoval Juliettu Bohuslava Martinů v Ženevě a Janáčkovu Věc Makropulos v Metropolitní opeře v New Yorku. Na koncertních pódiih bude řídit mimo jiné Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks a symfonické orchestry v Bostonu a Baltimore. Konec sezony s BBC Symphony Orchestra zahrnuje turné do Španělska, Německa a koncertní provedení Dvořákova Jakobína v Barbican Hall v Londýně, stejně jako účast na festivalu Pražské jaro.

SU 7120-9

Supraphon na konci května vydal na 2CD nahrávku Sukova Asraela a Brittenovy Sinfonie da Requiem, která zůstane svědectvím výjimečného porozumění mezi Jiřím Bělohlávkem a BBC Symphony Orchestra. Nahrávka vznikla na koncertě v rámci Pražského jara 2008. Zároveň vyšlo u Supraphonu DVD, které zachycuje mimořádné nastudování Mé vlasti Bedřicha Smetana ze zahajovacího koncertu Pražského jara 2011 v nastudování Jiřího Bělohlávka s Orchestrem Pražské konzervatoře, která slavila 200 let svého trvání.

Pane dirigente, s jakým pocitem se vracíte k České filharmonii?

Vracím se s určitým rozechvěním, ale především s nadějí, že nás čeká krásná společná práce. Řadu let jsem návrhy k návratu do čela České filharmonie odmítal, protože jsem si byl vědom moudrosti slov klasika, „nevstoupíš dvakrát do stejné řeky“. Zájem ministerstva kultury, práce nového managementu, a především postoj samotných filharmoniků mne však přesvědčili, že se potkal tým lidí, kteří jsou ochotni nadchnout se pro můj ideál a jsou schopni jej začít realizovat. Zajištěním důstojných podmínek pro hudebníky se nám zároveň otevírá možnost výrazného zvýšení kvalitativních požadavků, které budeme důsledně uplatňovat. Věřím, že Česká filharmonie může brzy opět stanout na místě, které si v minulosti svým uměleckým mistrovstvím zaslouženě vydobyla.

V září 2012 převezmáte funkci šéfdirigenta a současně hudebního ředitele České filharmonie. V čem tkví podstata této nové funkce, kdo se o její zřízení zasloužil a jaké pravomoci vám poskytne?

Funkce hudebního ředitele České filharmonie byla již jednou zavedena, a sice v roce 1990, když jsem prvně přijímal post šéfa našeho prvního orchestru. Inicioval jsem tehdy

Foto © Vladimír Fyran

Foto © Martin Kubica

(i tentokrát) její vznik jednak z důvodu formálně statutárního, jednak jako podtržení jednotného uměleckého řízení všech složek instituce. Práce hudebního šéfa by

se neměla omezovat jen na přípravu vlastních koncertů. Měl by filharmonii věnovat dostatek času i energie, aby mohl být svým způsobem zodpovědný za uměleckou úroveň

SU 4095-2

veškerých produkcí, které budou pod hlavičkou České filharmonie prezentovány. Myslím si, že je to tak správné a potřebné.

K České filharmonii se v pozici šéfdirigenta vracíte po dvaceti letech, naplněných obrovskými úspěchy: vybudování Pražské komorní filharmonie, renomé vyhledávaného operního dirigenta na světových operních scénách, vedení Symfonického orchestru BBC, hostování u významných světových těles... Domníváte se, že takové renomé automaticky zajistí dirigentovi autoritu a respekt, nebo o ně musí usilovat každodenní práci stále znovu?

Jsem pevně přesvědčen, že dirigent obhájí svoji autoritu dnes a denně, při každém dalším setkání se svými spolupracovníky. Nic není dáno jako samozřejmé a navždy. Nabyté zkušenosti a renomé jistě ten pracovní proces urychlují a snad i zjednodušují, ale začínáme vždy od „čistého stolu“...

Květnová vystoupení v Praze byla poslední, která jste odehrál společně s orchestrem BBC. Naposledy se pak rozloučíte 8. 9. 2012 na londýnském koncertě PROMS. Nebudete postrádat britskou kulturní a hudební tradici?

Prožil jsem v Londýně mnoho let – kromě šesti posledních let mého šéfování symfonikům BBC jsem spolupracoval s mnoha dalšími britskými orchestry a operními domy již od roku 1995 a mohu říci, že jsem se tam cítil jako doma. Já ale nepřeruším zcela své kontakty ani s BBC Symphony Orchestra, ani s Londýnem – byl jsem poctěn pozicí Conductor Laureate, což v praxi bude znamenat každoroční vystoupení jak v abonmentním cyklu orchestru, tak i na festivalu PROMS. V roce 2014 přijedu na PROMS právě s Českou filharmonii.

*rozhovor vedla: Alena Sojková;
Supraphon publikuje zkrácenou
verzi s laskavým souhlasem
Týdeníku Rozhlas*